

Bătrânul și Hristos

Nicu Hăloiu

Bătrânul și Hristos

Flămând și gol pe drum, cărunt,
abia târându-se-n toiag,
cu părul răvășit de vânt
trecea agale un moșneag.

Descult, cu trențele-atârând,
toiagul greu îi tremura,
vântul păru-i flutura,
abia călca prin praf, gemând.

Nu-i niciun suflet milostiv,
o coajă doar să-i dea, de pâine
bătrânului fără de mâine,
trențăros și costeliv.

Tălpile îl dor cumplit,
praful de pe drum îl arde,
puterile i s-au sfârșit,
și tremurând, cu-n geamăt, cade.

Nu-i niciun trecător grăbit ,
măcar să-i întindă-o mână,
bătrânului, ce istovit,
stă gemând numai pe-o rână.

Rămâne fără de putere,
că-i obosit și e flămând,
se-apeacă și de durere,
se lungește pe pământ.

Pe ochi îi atârnă pleoape,
de plâns, barba îi e udă,
nimeni nu-i este-aproape
gemetele să-i audă.

Dar, o nălucă se ivește
de undeva din depărtare
și-ajunge lângă moș curând,
se-apeacă și privindu-l blând,
îl ia pe moș și îl topește
într-o lumină orbitoare!

*

Iisus Hristos

Pe la mine pe stradă trecea moșneag,
Abia se ținea, cocoșat de nevoi,
Cu părul cărunț,prelung și vâlvoi,
Agale trecea, tremurând din toiag.

Cu ochi lăcrămoși, în ochi m-a privit,
Gârbov și spășit, se ferea ca un câine,
Cu glas răgușit, tremurând mi-a vorbit:
-Dă-mi și mie te rog o coajă de pâine!

N-aveam pâine și îmi era necaz,
N-am să mai plec fără pâine de-acasă,
I-am dat să-și ia ceva pentru masă
și I-am atins apoi ușor, pe obraz.

Tremurând din barbă, a plecat murmurând:
-Mulțumesc creștine! și a dispărut,
Niciodată de-atunci, nu l-am mai văzut,
Pe moșneagul smerit, din toiag tremurând!

Și de câte ori de-atunci mi-amintesc
de bătrânul acela smerit și sfios,
tot de-atâtea ori fără să vreau mă gândesc
că bătrânul de fapt, fusese Hristos!